

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

VI. évfolyam 48. szám

2021. október-november

Tartalom

- Mindenszentek és halottak napja
- Jobb jövőnek záloga
- Zarándoklat 2020.
- Mindenszentekkel közösségben
- Megújuló zenei életünk
- Novemberi és decemberi zenei programok
- Emlékkövek
- Az ima
- Világot átölelő szeretet
- Élethez vezető út
- A ranguni érsek miséje
- Zarándokút

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Mindenszentek és halottak napja

Mindenszentek napján az Egyház azokra emlékezik, akiket szentté avatott. Azokra is emlékezünk azonban, akik nincsenek ott a szentek listáján, nem tudjuk biztosan, hogy Isten közelében vannak, de reméljük, hogy így van. Ez a halottak napja. Mi, emberek élünk és meghalunk. Más élőlények, így az állatok is meghalnak, de ők nem törődnek a halottaikkal, nem emlékeznek rájuk. Az ember kiváltsága, hogy egyfelől halandó, ami állandó fenyegetettséget jelent számára, másfelől viszont emlékezik a halottaira, és a halállal is számot vet. Nem meglepetésszerűen éri a halál, hanem valamilyen módon felkészül rá. A hívő keresztény ember pedig hisz abban, hogy az Úristen nem ok nélkül teremtett bennünket gondolkodó embernek, és nemcsak a hosszabb vagy rövidebb földi élet éveit szánta nekünk, hanem a halál után az örökkévalóságot is, amelyről azonban nincs igazán elképzelésünk, mert „szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, mit Isten azoknak készített, akik őt szeretik” (1Kor 2, 9). Mégis nagyon fontos, hogy nemcsak addig törődünk valakivel, amíg köztünk van, hanem az emléke is bennünk él. Az évek múlásával megtapasztaljuk, hogy sokszor közelebb áll hozzánk egy elvesztett szeretettünk – apánk, anyánk, barátunk –, mint az, aki a közelünkben él a jelenben. Az elvesztéssel akár egy életen át beszélgetünk, visszaidézzük az emlékét, nemcsak azért, hogy gyászoljuk, hanem hogy az élete tanulságaiból bátorítást, gondolatokat merítsünk a saját életünkre vonatkozóan. Alakja változik az emlékezetünkben, a hozzáfűződő kapcsolatunk elmélyül, és olyan dolgokra is felfigyelünk, amelyekre az életében addig még nem. Kitehetjük az elhunyt fényképét az asztalunkra vagy a szobánk falára, kimegyünk a temetőbe a születése és a halála napján, halottak napján, és imádkozunk érte. Halottak napja azért is különleges, mert ilyenkor nemcsak a saját halottainkra emlékezünk, hanem mindazokra, akik előttünk jártak, és az életük, örökségük fontos mindnyájunk számára. Akkor is, ha név szerint nem tudjuk, hogy ki készítette az első kenyeret, ki találta fel a betűt vagy az írást. Mindez hozzátartozik az életünkhöz, és nem a semmiből került elénk: ősi örökségeink ezek, amelyeket halottainktól, az egykori élőktől kaptunk. A halottak tehát az emlékeink révén részei az életünknek, nemcsak tisztelettel gondolunk rájuk, hanem úgy is, hogy örizzük az örökségüket, s élünk belőle.

Jobb jövőnek záloga

Hála legyen mindenben Istennek! Most azonban a hálának különös oka van, amikor lelkünkben hordozzuk az Eucharisztikus Kongresszus emlékét. Nem beszéltem még olyan keresztény testvérrel, aki ne a legnagyobb lelkesedéssel, elismeréssel beszélt volna róla, vagy mondta volna el élményeit. Mérhetetlen büszkeséggel tölt el bennünket, hogy keresztények és magyarok vagyunk. Azokban a napokban különösen megerősítettek ebben bennünket a történetek. Mi történt ugyanis?

Egy ezeréves múlttal rendelkező, keresztény kultúrnemzet ragyogó teljesítményének örülhettünk, s lehettünk annak részesei, hiszen az esemény hibátlan

volt, mind külső megrendezésében, mind belső tartalmában. Méltó volt ahhoz, akiről szólt az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus: Krisztushoz, aki jelen van értünk és a mi üdvösségünkért az Oltáriszentségben. Bár a világjárvány közbeszólt, de ez nem homályosította el az esemény fényét. Bevallom őszintén, sokszor tekintettem vissza a legnagyobb tisztelettel elődeinkre, akik az 1938-as, korábban ugyancsak Budapesten megrendezett Kongresszust olyan körülmények között szeretettel és gondossággal, hittel és összefogással bonyolították le, ahogy azt megismerhettük a *Vándorlásunk társa lett c.* dokumentumkötetből, melyet Belvárosi Főplébániánk is földolgozott a tanulmányok szerzőinek közreműködésével a Mária Rádiós adásainkban, vasárnap esténként, négyhetente 21.05 órakor.

Ám nem kell a múltba révedoznünk: 2021-ben méltóknak bizonyultunk nagy őseinkhez. Erőről és arról tettünk bizonyosságot, hogy a keresztény közösség a társadalom színe-java, hiszen, olyan értékképviselő, fegyelmezett, tiszta emberek valódi közössége az, amelynek tagjaira számítani lehet a jobb jövő érdekében is.

Mi nem hőzöngünk, nem csinálunk balhét, nem állunk senkivel szemben, a valóság teljességét, a valódi emberséget képviseljük, politikamentesen, szelíden és kulturáltan.

Utánunk nem kellett takarítani az Andrássy úton, mi miattunk nem volt szükség arra, hogy rendőrség biztosítsa a rendezvényt, a béke, az emelkedettség, az egy szív egy lélek harmóniája lengte át a teljes eseményt. Isten ajándékosztó bőkezűségét, s nyomában a mi lelkületünk gazdagságát mutatták a sokszínű programok, melyekből mindenki válogathatott korosztályának, társadalmi hovatartozásának és érdeklődésének megfelelően. A szentségimádástól és liturgikus eseményektől kezdve a kulturális rendezvények sokaságán át a nagy és bensőséges közösségi programokig egymást érték a történések. Szemben a zavaros, hazug és manipulatív közélettel, itt az igazság, Isten tiszta, emberszerető és természetfölötti Országá volt jelen. Megízleltük, amit Szent II. János Pál pápa így foglalt össze: a szeretet kultúrája.

Ráadásul nekünk, itt a Budapest-Belvárosi Főplébánián (a mi templomunkban és a többi, Plébániánkhoz tartozóban) sajátos, különleges élményekben is részünk volt. Nem sorolom most napról-napra követve az ünnepi történeteket, csak kiemelek néhány, számomra boldogító mozzanatot.

Kétszer is meglátogatt bennünket a Katolikus Egyház jelenleg egyik legtekintélyesebb főpapja, Robert Sarah bíboros atya. Egyéni szentségimádást végzett az altemplomban, majd módunk volt beszélgetni vele. Két dolgot erősített meg: Nekünk magyaroknak és a lengyel népnek küldetésünk van Európában annak érdekében, hogy a veszni indult

értékeket, keresztény örömhírt megtartsuk. Hiszen körülöttünk vihar van, zűrzavart tapasztalunk, de Krisztus keresztje biztos pont.

Óriási megtiszteltetés volt, hogy templomunkban mutatott be liturgiát a konstantinápolyi

egyetemes ortodox pátriárka. I. Bartolomaiosz innen indult azután a Hősök terére, hogy részt vegyen a záró szentmisén, s találkozzon a Szentatyával (mindez mutatja templomunk tekintélyét). Emlékezetes marad Michael Fitzgerald bíboros kedves alakja, aki az angol nyelvű zárandokok közös szentmiséjét celebrálta. Örömmel töltött el annak a sok főpapnak, érsekeknek és bíborosoknak látogatása, akik megtekintve a templomot mind elismeréssel adóztak értékeinek.

Elmondhatatlan gazdagodást kínáltak a külső események. A Vigadóban látható kiállítások, a Bazilika altemplomában megrendezett kiállítás, amely a Kárpát-medencei magyar művészek szakrális műveiből adott válogatást; a Hungexpón egész héten zajló előadások, tanúságtételek, melyek között kiemelkedett Áder János köztársasági elnök úr tanúságtétele hitéről, keresztény elkötelezettségéről; a huszonnégy órás szentségimádás nálunk, valamint az imádás lelkületének megnyilvánulása szerte az Országban; az ifjúság találkozója a „Forrásponton”; a közös szentgyónás alkalmi különösen a Ferences Templomban és a Bazilikában; a hangversenyek és találkozók... Ahogyan a 38-as Kongresszuson örökké élő emlékezet marad a hajós, eucharisztikus körmenet, úgy marad meg emlékezetünkben az idén tartott fáklyás körmenet a Kossuth tértől a Hősök teréig. Bizonyára mindannyian sorolhatjuk a magukkal ragadó benyomásainkat, gyönyörű élményeinket. Maradjanak is meg ezek sokszor fölleveníthető erőforrásként lelkünkben!

Áldott legyen az Úr neve most és mindörökké!

Zoltán atya

Zarándoklat 2020.

Idén, október 2-án került sor a 2020-ban a járvány miatt tavaly elhalasztott plébániai zarándoklatunkra, melynek résztvevői köre kibővült a Szent Rókus Plébánia és az egyházmegyei karitász munkatársaival. Az úticél a báti Szent Vér kegyhely és Kalocsa volt, ahol a főszékesegyházat, a múzeumot és az érseki könyvtárat tekintettük meg. A zarándoklat meghirdetését követően nagyon gyorsan betelt a létszámkeret, pedig nem kevesebb volt, mint 150 fő, ami arra is utal, hogy a pandémia után nagy az igény a társas találkozóra, a közös élményekre. A belvárosi csoportot Dr. Osztie Zoltán plébános úr, a karitász csoportot Csorba Gábor állandó diakónusunk vezette. A harmadik buszban Dr. Breznay István plébános atya vezetésével a Rókus templom hívei foglaltak helyet. Sajnos voltak – nem is kevesen –

akiknek a jelentkezését a plébánia már nem tudta elfogadni.

Reggel 7 órakor indultunk a Budapesttől 190 km távolságra található zarándokhelyre, Bátára. A mi buszunkban a reggeli imádság után Zoltán atya elmélkedést tartott, „Aquinoi Szent Tamás himnusza az oltáriszentségről” címmel. Ezzel is készültünk a szent ereklyével való találkozásra, és egy kicsit visszagondolhattunk a pár napja befejeződött, Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus alkalmából átélt élményeinkre.

Megérkezésünk után a kegytemplomban Zoltán atya szentmisét mutatott be. Az elmélkedés fő gondolata a kongresszus jelmondata, a „minden forrásom belőled fakad” volt. Zoltán atya a szent beszéd végén külön kiemelte a „Krisztusban élni és Krisztusban meghalni” gondolatot.

A szentmise után Dr. Sümegi József úr ismertette a 600 éves kegyhely történetét, filmvetítéssel egybekötve.

Báta, a Szent Vér egyetlen magyarországi kegyhelye. Bencés apátságát Szent László király alapította 1093-ban, amely a 14. század végén, 15. század elején vált országos hírv zarándokhellyé, az itt történt eucharisztikus csodának köszönhetően. 1434-ben IV. Jenő pápa, pápai búcsúkiáltással látta el, melyben elmondja, hogy Bátán Krisztusnak az Oltáriszentségből kiömlő Véré tisztelet, ezt Úrnapiján a népnek nyilvánosan felmutatják, s látására csodálatos népsokaság özönlik oda. A korabeli forrásokban Krisztus vérző Testének is nevezik a csodálatos bátai ereklyét.

1441. januárjában az apátság közelében győzte le Hunyadi János a pártitűt Garai László hadait.

1526-ban II. Lajos király az ország vezetőivel a bátai kegytemplomban járult a szentségekhez, itt tartották a mohácsi csata előtt az országtanács utolsó ülését, s a Szent Vér áldását fogadva innen indult a sereg a végzetes csatába. 1539-ben a kegyhelyet a török elpusztította.

A tragikus esemény 400. évfordulójára, 1939-ben épült fel a neoromán stílusú Szent Vér kegytemplom, amely őrzí az egykori országos hírv

kegyhely emléket, s amely ma is szeretettel várja az ide látogató zarándokokat.

A kegytemplomban látható Szent Vér ereklye 2017-ben került Bátára, a nyitrai püspök adományából. Az ereklye annak a kendőnek a darabja, amely Jézus arcát takarta a sírban, s amelyet a vallásos tisztelet Veronika kendőjének nevez. Ebből egy darabot a garamszentbenedeki apátság kapott Mátyás király közreműködésével, az 1480-as években. Az ereklyét Szlovákiában ma is nagy tisztelet övezi, sok zarándok keresi fel a garamszentbenedeki templomot, főleg a pünkösdi búcsú idején. Viliam Judák nyitrai püspök, akinek joghatósága alá tartozik az egykori monostortemplom, Dr. Udvardy György pécsi megyéspüspök kérésére 2017. augusztus 10-én, Nyitrán felnyitotta a Rudnay primás által, 1829. július 16-án lepecsételt ereklyetartót, s leválasztott az ereklyéből egy 1 x 1 cm-es partikulát. Ezt egy aranyozott, kör alakú tokban helyezte el, amelynek előoldala üvegből van, hátulját a püspöki pecsét zárja le és hitelesíti. Az ereklyetokot egy piros kövekkel díszített, kereszt alakú ereklyetartóban helyezte el. Az eseményről okmányt állított ki, majd 2017. szeptember 16-án, Bátán személyesen adta át a pécsi megyéspüspöknek. Dr. Udvardy György megyéspüspök Serbakow Tibor ötvösművésszel új ereklyetartót készíttetett a Szent Vér ereklyének, s azt 2018-szeptember 15-én ünnepélyesen helyezte el a Szent Vér kegytemplom szentélyében. Mi, akik ott voltunk, megtapasztalhattuk ennek a szentségnek ráánk áradó kegyelmét.

A nagyon finom ebédet a Bátai Ízek Konyhájában fogyasztottuk el, majd indultunk tovább Kalocsára, melynek püspökségét Szent István királyunk alapította, közvetlenül Esztergom és Veszprém után, valószínűleg 1002-ben. Itt Dr. Bábel Balázs érsek úr fogadott bennünket.

A mostani, monumentális székesegyház 1774-re készült el, barokk stílusban. Hasonlóan a mi főplébánia templomunkhoz, Mária mennybemenetele tiszteletére avatták fel, és oltárképe szintén Mária mennybemenetelét ábrázolja. A székesegyház külső-belső felújítását nem régen fejezték be. Gyönyörű lett. Még a templom előtti téren folynak munkálatok, melyek remélhetőleg hamarosan befejeződnek. A templom altemplomában megnéztük Asztrik érsek csontmaradványait. Ő volt az első érsek Kalocsán és Ő hozta a koronát II. Szilveszter pápától, szent István királyunknak.

A templomlátogatás után az Astriceum Érseki Múzeumot tekintettük meg. Ez az épület a székesegyházzal szemben található, az egykori kanonoki palota késő-barokk épülete, amelynek hátsó részéhez egy modern épületszárnyat építettek, és ebben helyezték el az érsekség 1000 éves történelmének megmaradt ritka és értékes kincseit, papi textíliákat, ötvösmunkákat és festményeket

A Főszékesegyházban és a Szentháromság téren 2014-2015-ben végzett ásatások leleteit is itt láthattuk. Az első emeleten az érsekek képei mellett van egy Liszt-portré is. Liszt Ferenc játszott a székesegyház hárommanuális Angster orgonáján, és elismerően beszélt róla. Ez is egy kapcsolódási pont a mi Belvárosi Nagyboldogasszony templomunkkal.

Az utolsó program az barokk érseki palota épületében, a könyvtár megtekintése volt. A gyönyörűen faragott polcokon, szekrényekben őrzik a 150000 kötetes főszékesegyházi könyvtárat, mely a Kárpát-medence s egyben Magyarország egyik legnagyobb egyházi könyvtára. A gyűjteményt a 18. században alapították.

Sok szép élménnyel feltöltődve indultunk haza. Nagyon szép nap volt, az idő is kegyes volt hozzánk, Istennek legyen hála.

Erdőhátiné Lányi Mária

Mindenszentekkel közösségben

Aki szereti a sportot, gyakran hallja és szurkolva kiáltja is, hogy „mindent bele!”. Különösen akkor szükségesek ezek a bátorító szavak – főleg, ha egy egész stadion vagy sportcsarnok zengi –, ha a versenyző lankadni látszik, netán vesztésre áll, vagy, ha már csak egy kis plusz kellene ahhoz, hogy győzzön. A modern sportpszichológia is kimutatta, hogy minden fejben dől el (már, ha az egyéb képességek megvannak), tehát, az lesz a győztes, aki éppen akkor, a versenyen a legösszeszedettebb, a legjobban koncentrál, azaz a körülmények nem zökkentik ki abból, hogy mindig a célra tartson, céltudatos maradjon.

Szent Pál apostol a keresztény életet, az Úr követését versenyhez hasonlítja: „*Nem tudjátok, hogy akik a versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a díjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek! Az pedig, aki részt vesz a versenyben, mindentől tartózkodik: ők azért, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy hervadhatatlant.*” (1 Kor 9,24-25)

Ahogy minden sportolónak vannak példaképei, úgy nekünk is, mindnyájunknak megvannak a magunk kedvenc szentjei – akikről az Egyház kimondta, hogy győztek –, akik célba értek, akik példaképeink. De ennél sokkal többek is, mert a szentek egysége azt is jelenti, hogy a megdicsőült egyház tagjai: nemcsak, hogy szurkolnak nekünk, hanem, közben is járnak értünk, láthatatlan, de valóságos módon segítenek minket, a küzdő egyház tagjait. Ráadásul, nem csak egy győztes van, hanem az Atya vágya az, hogy mindenki célba érjen. Aki Isten Országában van, az mind győztes. Isten Országá viszont már közöttünk is itt van (vö. Lk 17,21), amióta az Úr eljött hozzánk. Példaképeinktől, a szentektől azt tanuljuk, hogy mindent hátrébb sorolva, kövessük az Urat. Az Úr Jézus pedig a vele való teljes egységben végzendő szolgálatra hív minket. A teljes önátadásra, a teljes boldogságért és üdvösségért cserébe. Arra hív, hogy győzzünk, de nem másokat legyőzve, hanem éppen, hogy szolgálva. „*Ha valaki közületek ki akar tűnni,*

legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája. Hisz, az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mk 10,42-45) Az Ő hívásában a teljesség a cél és az, hogy ne reménykedjünk másban, rajta kívül. Senki más nem tud üdvözíteni. Nincs másnak a nevében üdvösség, mint Jézus Krisztusban. Ezt tanítja, és ezt is tanúsította. Hiszen, ő maga is mindent átadott az Atyának és mindent kiadott magából. Nem tartott vissza semmit. Teljesen lemondott isteni jogairól és magára vett minden bűnt. És, ahogy az Atya igazolta az Urat a feltámadásban, úgy minket is igazolni fog. Ahogy az Úrnak sem volt „B” terve, úgy nekünk se legyen! Egyetlen szent sem tartott vissza semmit önmagából, teljesen átadta magát Jézusnak, teljesen átadta magát a szeretetnek. Ilyen volt a Boldogságos Szűz Anya, Árpád-házi Szent Erzsébet, Bosco Szent János, Kalkuttai Teréz anya, Pió atya, az összes vértanú – minden szent. A szentek egysége és közössége ezt is jelenti. Nincs mire várni nekünk sem, nincs min hezitálni. Tegyük az eke szarvára a kezünket és ne tekintsünk vissza! Nézzünk az Úrra, menjünk feléje és járjunk a vízen!

Lelkiismereti kérdés az, hogy mindent megteszünk-e mások üdvösségének szolgálatáért? Kényelmességünk, restségünk, határozatlanságunk miatt milyen lehetőségeket szalasztunk el? Nagy a kísértés egy olyan világban, ahol a közmegegyezés a kényelmet a biztonságot és a luxust állítja mintának és célnak. De, Isten országában ez éppen fordítva van. A mások üdvösségének a szolgálata a magunké is egyben. Ez a szeretet törvénye, ha adunk, akkor kapunk és több lesz. Akkor szeretünk jól, ha már fáj az áldozathozatal. Mert mindaddig, amíg nincs benne a cselekedetünkben a szeretetből fakadó áldozat, addig csak a feleslegünkből adunk. Olyan mértékben növekszik a szeretet, ahogy nő a lemondás és az áldozathozatal. Legyünk ebben is bátrak! Semmit se tartsunk vissza! Menjünk el a „falig” az áldozathoz-

talban, ne sajnáljunk semmilyen fáradságot és ne sajnáltassuk magunkat! Ne panaszkodjunk, hanem örüljünk, ha a jóban fáradunk el és nem a felesleges dolgokban!

A teljes önátadásnak nem csak a konkrét cselekedetben lesz hatása, hanem a tanúságtételben is. Mindenki tud segíteni, de nem mindenki képes erőn felüli tettekre. Mi képesek vagyunk, mert az Úr adja az erőt a Szentlélek erejével. És itt nem az erő nagysága az érdekes, hanem a teljesség. Úgy, ahogy a szegény asszony 2 fillérje, amely mindene volt, több volt Jézus szemében, mint a gazdagok alamizsnája (vö. Lk 21,1-4). A mindennél nincsen több. És éppen akkor tapasztaljuk meg a Lélek erejét, ha már kifogy a miénk. És csodálatos világ nyílik ki akkor, ha az erőnk már elfogyott, de hitünk és akaratunk tovább hajt. Aki még nem tapasztalta meg, az menjen el odáig, amikor az emberi ereje kevés és kérje az Urat, hogy segítsen! Segíteni fog, sőt megtapasztaljuk, hogy valójában már eddig is Ő működött bennünk. Tehát, nem csak hogy támogat, segít, hanem azonosul is velünk, bennünk és Ő vezet minket. Megtapasztaljuk már itt a földön a mennyei egységet, ami vár reánk. Tehát, bele láthatunk Isten titkaiba, megnyílik az ég.

Ha beleadjuk mindenünket, akkor mindent megkapunk. Legyünk készségesek és őszinte szívvel szolgáljunk az Úrnak, ahogy Ő mondta: „*Aki nékem szolgál, engem kövessen és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm.*” Legyünk győztesek így, legyünk az utolsók és mindenkinek a szolgálói!

Csorba Gábor

állandó diakónus, karitászigazgató
Esztergom-Budapesti Főegyházmegye
Szent Erzsébet Karitászt Központ

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templom megújuló zenei élete

Templomunk zenei életéről a 17. századtól kezdve maradtak ránk feljegyzések. Az 1720-as évektől már fizetett énekkar és 6-7 hangszeres szolgált a templomban, így a liturgikus szolgálat mellett hamarosan kiemelkedő szerepet játszott a főváros kulturális életében, melynek egyik csúcspontja Liszt Ferenc plébániánkhoz kapcsolódó tevékenysége volt. Ezt az időszakot követően is kisebb-nagyobb megszakításokkal, de folytatódott a zenei örökség ápolása. Ebbe a folyamatba illeszkedve került sor a közelmúltban Mészáros Zsolt Máté junior prima díjas orgonaművész, karnagy zenei igazgatói kinevezésére. Vezetésével, szervezésében és közreműködésével az ősz folyamán már számos hangverseny valósult meg, és készen áll az előttünk álló időszak hangversenynaptára is, melyet a zeneszerető érdeklődők figyelmébe ajánlunk.

A megrendezésre került és nagy érdeklődéssel kísért zenei események az alábbiak voltak:

Szeptember 2-án az Orosz Szellemi Kultúra napjai nyitó eseményeként került sor templomunkban az Orosz Patriarchátus Szinódusi Kórusának hangversenyére. Az eseményt igen nagy érdeklődés övezte, telt ház előtt zajlott.

Szeptember 8-án az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus keretében Michael Fitzgerald bíboros úr mutatott be szentmisét templomunkban, amelyet követően félórás kulturális programmal készültünk vendégeink számára. Patrick Mullowney színész segítségével megjelentítettük Liszt Ferenc alakját, Mészáros Zsolt Máté zenei igazgatónk pedig a zeneszerző egyik legnépszerűbb és legvirtuózabb orgonaművét, a B-A-C-H prelúdium és fűgát adta elő az esemény keretében.

Október 12-én a Belvárosi Főplébánia-templomban zárult az immár negyedik alkalommal megrendezésre került Orosz Zenei Fesztivál. A telt házas hangverseny *Az orosz orgona* címet viselte, közreműködött Mészáros Zsolt Máté orgonaművész, aki először adta elő Muszorgszkij híres, *Egy kiállítás képei* című művéből készült orgonaátiratát.

Október 22-én nagyszabású ünnepi hangversennyel emlékeztünk meg Liszt Ferencről, születésének 210. évfordulóján. Az *Orgonazene, vers és bor* címmel megvalósult nagysikerű program keretében elhangzottak a zeneszerző legvirtuózabb orgonaművei Mészáros Zsolt Máté előadásában és kedvelt versei Kautzky Armand tolmácsolásában. A koncertet követően a sokszoros díjnyertes borász, Mészáros Pál tartott borkóstolót az altemplomban.

Novemberi és decemberi zenei programjaink:

November 2-án, 18:00-kor a szentmise keretében Gabriel Fauré Requiemje hangzik majd el a Kőbányai Szent László Kórus és a Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templom kórusának közös előadásában. Vezényel: Somogyvári Ákos. Orgonál: Mészáros Zsolt Máté.

November 5-én 19:30-kor a Gesualdo Kórus előadásában hallhatjuk Mosonyi Mihály F-dúr miséjét és Liszt Ferenc egyházi kórusműveit. Vezényel: Uzsaly Bence András. Szólót énekel: Nász Renáta (szoprán), Rusznák Luca (alt), Horváth Csaba (bariton). Orgonál: Erdődy János. Az eseményre a belépés díjtalan, de adományaikat a templom fenntartására köszönettel fogadjuk!

November 7-én, 17:00-kor a Lengyel Köztársaság Nagykövetsége, a Budapesti Lengyel Intézet, valamint a Lengyel Kultúra Promóciós Intézete szervezésében elhangzik J.M.K. Poniatowski F-dúr mise című kompozíciója a Lwówi Nemzeti Filharmónia Zenekara és a Galíciai Kamarakórus előadásában. Vezényel: Sebastian Perłowski. Szólót énekel: Olesya Bubela (szoprán), Tetyanna Vakhnovska (mezzoszoprán), Andrii Vozilan (tenor) és Viktor Yankovskyj (bariton). A különleges ünnepi eseményre a belépés díjtalan, de adományaikat a templom fenntartására köszönettel fogadjuk!

November 19-én, Szent Erzsébet ünnepén 19:30-kor templomunk orgonaművésze, Erdődy János ad orgonahangversenyt. Elhangzik Liszt Ferenc nagyszabású Fantázia és fúgája az „Ad nos, ad salutarem undam” kezdetű korál dallamára, illetve a Szent Erzsébet-legenda bevezetőjéből és a Les préludes című szimfonikus költeményből készült orgonaátiratok is.

November 21-én, Krisztus Király vasárnapján 10:00-kor Kodály Zoltán Magyar miséjét adja elő templomunk kórusa, a szentmise keretében. Vezényel: Mészáros Zsolt Máté. Orgonál: Erdődy János.

December 3-án, 19:30-kor a Soproni Liszt Ferenc Szimfonikus Zenekar ad koncertet templomunkban. Elhangzik: Wolfgang Amadeus Mozart Esz-dúr szimfonia concertante hegedűre, bárácsára és zenekarra és Francis Poulenc g-moll orgonaversenye. Vezényel: Kóczán Péter. Szólisták: Kóczán Péter (brácsa), Mészáros Zsolt Máté (orgona).

December 12-én, 19:30-kor Király Csaba Liszt-díjas zongora- és orgonaművész zongorahangversenyére invitáljuk a közönséget. A különlegesnek ígérkező hangverseny keretében elhangzanak Liszt Ferenc legszebb egyházi ihletésű zongoraművei.

December 25-én, a 10:00-kor kezdődő szentmisén Léo Delibes Messe brève című művét adja elő templomunk kórusa. Vezényel: Mészáros Zsolt Máté. Orgonál: Erdődy János.

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templom Kórusa szeretettel várja új tagok jelentkezését, amelyre Mészáros Zsolt Máté zenei igazgatónál van lehetőség a zsoltmate@gmail.com e-mail címen keresztül.

Koncertjeinkre jegyek válthatók templomunk jegypénztárában nyitvatartási időben. Jegyvásárlásukkal a templom fenntartását támogatják.

Emlékkövek

A Margitszigetre tartva, a híd gyalogos bejáratát követően, szép, fehér gránit lépcsőkön kiépített futópályához érkezünk, mely a sziget Pest felé felé eső oldalán fut végig. Itt látható azoknak az emlékköveknek a hosszú sora a földre téve, melyek a koronavírus-járvány áldozataira emlékeztetnek. A köveken nem nevek, hanem az elhunytak életkora és a halálozási statisztika szerinti nyilvántartási száma szerepel, mellettük pedig, keskeny fekete színű gyász- és nemzeti színű szalag. Több, mint 6 ezret számolhatunk össze. A névnélküliség mögött – nyilvánvalóan – nem elsősorban a személyes emlékéllátás volt, hanem a nemzetet ért veszteség hangsúlyozása, és egyben figyelmeztetés, hogy a járvány elleni védekezéssel szembeni közömbösség, hanyagság, tagadás súlyos emberáldozattal járhat.

A sziget budai oldala mellett, a futókör nulla jelénél, a kerítés mellett helyezték el Monspart Sarolta fényképét, aki nemrég, 76 éves korában lett a vírus áldozata. Őt is, aki a Nemzet Sportolója, Európa leggyorsabb női maratonfutója volt 1976-tól 1982-ig, és mindvégig egészségesen élt – másoknak is példát mutatva sportszerű életével, közvetlen derűjével – elvitte a gyilkos kór.

Ha innen visszasétálunk a pesti oldalra, akkor a híd lábánál a 2019-es Hableány kishajó katasztrófájának helyszínét láthatjuk. A közelmúltban avatták fel az emlékhelyet, amelyen két, fekete betontömb és egy hatalmas, fekete téglatest látható, közöttük egy fiatal, levelekbe borult facsemete.

A hajókatasztrófa áldozatainak emlékére három koreai, magyar és angol nyelven megörökítő szöveg utal: „2019. május 29-én, a Hableány turistahajó összeütközött a Viking Sigyn kiránduló hajóval. A baleset során 26 koreai utas és a magyar személyzet két tagja a hullámsírban lelte halálát.” A feliraton 28 név, köztük Pető János és Lombos László Albert neve is szerepel. „*Mintha szívemből folyt volna tova, /zavaros, bölcs és nagy volt a Duna*”- jutottak eszembe az ismert József Attila-i sorok. „*És elkezdett az eső cseperészni, /de mintha mindegy volt, el is állt.*”

Harangozó Ágnes

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam... És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákevek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zürzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szegény, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák.

Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem

szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálra ítéltség posványából. Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világ.

Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sirásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most préda lett ez a szó, melyet a magyar paraszttól soha nem hallott senki: hogy valaki imádj a lencsefőzeléket, imádj a karóráját, imádj a kirándulást, a zenét vagy a táncot. Préda lett és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb. Mindenki „imád” mindent, megszenteltelenítve az emberi lélek néma himnuszát.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Élethez vezető út

„ Ismeretlen tartomány, melyből nem tér meg utazó”,-mondja Hamlet a híres monológjában a halál utáni állapotáról, a földi élet szenvedései előli menekülésnek egy maga ellen fordított tőrrel való kivitelezését fontolgatva, de egyben elvetve: „Mert rettegésünk egy halál utáni valamitől le nem lohasztja kedvünk inkább túrni a jelen gonoszt, mint ismeretlenek felé sietni.”

Tudhatunk-e valamit a halál utáni állapotról? Igen, sőt, a lényegét tudhatjuk, ha nem is a hogyanokat és mikénteket. Ez a tudás persze, a hívő-, a hitre alapozott tudás, amely azonban igazolja magát, amennyiben meghívottként belépünk világába.

Most nem a lélek halhatatlanságából és a feltámadásnak mint az embervolt Istenre vonatkoztatottságából következő posztulátumából (követelményből) indulunk ki (ld. előző 47. számunk), azt – ugyan kegyelemként – evidenciának tekintjük, mert Isten az ajándékozott létet nem vonja vissza. A kérdés az, hogy mit jelent a halál, és az ítélet?

A halállal akkor tudunk úgy szembenézni, hogy az keresztény látásmódot, sőt, reményt hordozzon, ha először arra a kérdésre fogadjuk el a választ, hogy mi is az élet. E szerint az élet mint Élet és tapasztalat, akkor élhető át, amikor az az igazság a felfedezésének pillanatában szeretetnek mutatkozik, és pontosan ez a kereszténység lényege: „Isten a szeretet.”

Ezért, amikor a halhatatlanságra, az Életre vágyunk, soha nem gondolunk egy elszigetelt, önmagunkban való létezésre (az ugyanis maga a pokol), hanem az abban a viszonyban fedezhető fel, amelyet a szeretetben az én és a te egymással szemben támaszt. Ebben a viszonyban a boldogság és az elveszítethetetlen élet éppen az én hátrahagyásában jelenik meg, miközben éppen ekkor válik igazi önmagává. (Pontosabban: ezen az úton halad, ezt „gyakorolja”, mert igazi önmaga ténylegesen csak Istennel szembesülve lehet, amikor Ő a Te.) Ez azzal jár, hogy az ember mintegy engedi magát önmagától elszakadni, jó értelemben elbukni, ami ellen a benne működő hübrisz – a gőg önistenítő formája, a bűn – persze tiltakozik.

Ezekből következik, hogyha az élet misztériuma, az igazság azonos a szeretettel, akkor az élet, mint Élet teljességének megtapasztalása egyszersmind a halál történéséhez is kötődik, hiszen az éppen énünk (egónk) elvesztése (és önmagunk megjelenése). Ezért, a halál nemcsak rablóhadjárat az élet ellen, nemcsak a fizikai felbomlás folyamata, ami egy egész életen át tart, és amely a betegségben előrevetítődik, majd a fizikai halálban betelik, és amely mindennapjaink ürességében érhető tetten, hanem elénk áll úgy is, mint a szeretetben átadott élet. E nélkül a halál valóban csak egy rablóhadjárat a biológiai élet ellen, sőt, képes az embert szellemileg is bomlasztani, mely folyamat előzményeivel, a fizikai, lelki fájdalommal és a betegséggel együtt az életünket rombolja le. Azonban, képes arra is, hogy a szellem gőgjét szétrobbantsa, és elvezesse az embert

Kerényi Lajos SchP

Világot átölelő szeretet

Napjaink igen nagy mulasztási bűne, hogy nem akarunk foglalkozni a halál misztériumával. Meg akarjuk hódítani a nagy világegyetemet, közben mélyen hallgatunk a legfontosabbról. Nekünk, keresztényeknek igen fontos feladatunk, hogy segítségünk embertársainknak felismerni igazi céljukat, hogy tudatára ébredjenek: a földi életet csak az örök élet hite teheti igazán értelmessé a legnehezebb pillanatokban.

*

Jézus azt tartja legfőbb megváltói küldetésének, hogy minket megszabadítson bűneinktől, és alkalmassá tegyen az örök életre. A Szentírás szerint a természetfeletti hitnek és az örök élet vigasztaló reményének nagyon sok ellensége van. A megásott sírok szélén, most, halottak napján, bátran nézzünk szembe e romboló erővel, hogy eljuthassunk az őskeresztények fennkölt megbizonyosodására, akik a halált mennyei születésnapnak nevezték, tartották.

*

A halál folyamat, nem egyszerre történik, és az Úr Jézus végig ott van az életből távozó mellett. Igaz, a Sátán is, de ő előbb-utóbb kicsinek bizonyul; a betegség előrehaladtával már nincs mivel kísértsen. Amikor az ember gyomra felmondja a szolgálatot, és nem tud többé felkelni az ágyból, számára már nincs jelentősége pénznek, szexnek, hatalomnak. Sokan ekkor döbbennek rá, hogy a korábban oly fontosnak tartott kincs, hír, gyönyör semmit sem ér. Ez a lélek tisztulása, katarzisa. Akárhogy is tagadta valaki korábban az Istent, a végén minden Aquinói Szent Tamást igazolja: „Az ember természetes vége természetfölötti.” S amikor az ember végső kétségbeesésében, kiszolgáltatottságában felkiált: „Jaj Istenem!...”, akkor az Úrnak ezer lehetősége van, hogy belépjen tudatvilágunkba, és ott megjelenítsen dolgokat, hogy tiszta szemmel tudjak dönteni amellet, ami az én boldogságom.

*

A szenvedés, a lelkiismeret és a megalázódás lehetővé teszi, hogy a lélek alkalmassá nemesedjék az örök megváltói erők észrevételére és átölelésére. Az alkalmassá tétel isteni remekmű.

önmaga – előbbiek értelmében vett – megtalálására. A halál, tehát, már a fizikai halál előtt úgy is előttünk áll mint az *élethez vezető út*, halál mint élet, és úgy is mint – Benedek pápa kifejezésével – az önmagunk melletti „*ellékezés*”, az élet és halál értelmének, az igazság létének tagadása, ami a *halál mint ítélet*. (Ezt élte át Sartre az ateista filozófus az életében, amikor az önmagától való és nem szükségszerű létezés „tapasztalata”, abszurditása értelmetlensége és brutalitása undorral töltötte el.)

Képzeloerőnk a halált követő ítéletről – ellentétben a halállal – kívül áll annak lehetőségein (akárcsak a tisztítóház, a pokol és a mennyország), de nem is szükséges, sőt, nem szabad képzelnünk, mert elég az élet és a halál mibenlétéről való ismeretünk. Az élet mint igazság és szeretet én-te viszonyban meg tapasztalható valósága, egyértelműen utal annak végtelen igényére, ugyanakkor időben és térben való egzisztenciánk és a bűn miatt soha nem lehet maradéktalanul beteljesült. Bujkálunk magunk és mások előtt is, álarcokat tartunk magunk elé, mert félünk a leplezetlen valósággal való szembesüléstől, „kis egónk” elvesztésétől, tulajdonképpen a haláltól. (Misztériummal állunk szemben, a bűn és a halál illetve a halál és a bűn kapcsolatával.)

Ha a halálban a leplezetlen valóságba lépünk, ami az Igazság, akkor annak ítélő, méghozzá isteni ítélő karaktere kell, hogy legyen (ki más ítélné meg az embert?), mert nem lehet semleges a jóval és rosszal szemben. De milyen az isteni ítélet?

Az ítélet a személyes igazság – Isten – létéből, a vele való közvetlen viszonyunkból – ha szabad így fogalmazni – automatikusan következik: Isten nem úgy Bíró, ahogy mi egy bíróról gondolkodunk (ez az egyik torz, megbetegítő istenkép a jónéhány mellett), hanem úgy, hogy egyszerűen ő maga az Igazság, létezésünk igazsága, ami annyit jelent, hogy ahhoz viszonyítva elfoglaljuk helyünket. Az ítélet egyszerűen az álarcok lehullása.

Isten az emberrel szemben azonban úgy jelenik meg igazságként, ahogy kinyilatkoztatta magát: emberré lett, és meghalt értünk. Az igazság ezért számunkra – de egyetemesen is – Krisztus. (Benedek pápa szerint – aki egyetért a filozófus Martin Heideggerrel ebben – akik nem találkozhattak, találkozhatnak Krisztus megváltó szeretetével, ami embervoltunk lényegének a kinyilatkoztatásból következő felfogása, azok esetében a várakozás nyitott magatartásában, a „készséges készségben” fennállhat egyfajta együttlét vele. Ebben az értelemben az ember önmaga számára válik ítéletté.)

A keresztyén hit ítélet-átalakító, megváltó igazsága abban áll, hogy az embert megítélő igazság egyben a megmentő szeretet, aki önmagát állította az ember helyébe: az igazság az Igazság általi szeretettség lett. Ebből a szentírási alapgondolatból világosan következik, hogy annak érvénye kiterjesztendő úgy, hogy már nemcsak a halálban léphetjük át azt a határvonalat, amely az életet és halált elválasztja,

*

A létet átfogó Istenfiú, aki ismer minden titkot, szólt arról, hogy a halál nem más, mint az új és a több élet kezdete. Testünk a hordozó rakéta, lelkünk, éniünk a hordozott. Testünk előbb-utóbb leválik, és beépül a kozmoszba (nincs megsemmisülés!), éniünk pedig megy tovább a végtelen felé, ítéletre. Az üdvözültek állapota a mennyei boldogság. Akik halálukkor még nem alkalmasak erre, azoknak van módjuk fejlődni, tisztulni a tisztítóhelyen. Mindenszentek ünnepén a szentek egyességét is ünnepeljük, ami azt jelenti, hogy a földön élőknek segítenek az Isten színe látását élvező szentek; mi, földiek pedig imáinkkal felajánlásainkkal segíthetjük a tisztítóhelyen szenvedőket.

*

Hogyan keletkezik bennünk a rossz? Mindenki továbbadja önmagát lelkileg, pszichológiailag is, ez a pszichogenetika. Mindenkinek van kisugárzása. Ha én kibírhatatlan, mérges, az „élő fába is belekötő” ember vagyok, akkor mérgezem a környezetemet. A körülöttem lévőekben pedig rögzül a félelem, a pánik vagy a dac, és láncreakcióként kétszer annyi dühöt kaphatok vissza a végén. Aztán minden kezdődik előről! Vigyázat, mert nagyon meg lehet rontani ezt a világot, de lehet gyönyörűvé is tenni. Óriási a felelősségünk!

*

Különös világ az élet határmezsgyéje. Úgy tűnik, abban a helyzetben mindenkinél megnyílik valami zár a belső világ féltett szentélyéhez, felcsillan a transzcendencia reménye. Ehhez azonban, az ennek pörére kell vetköznie. Megteszi ezt, levetkőzteti az ént a betegség, az egyre fogyatkozó emberi erőlködés. Óriási kegyelem, hogy éppen az élet és halál határmezsgyéjén értik meg az emberek Isten mindent átfogó szeretetét, hogy „úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda értünk”.

*

Amikor már – közel a halálhoz – minden kiüresedett az emberben, és már semmije nincs az evilági értékekből, az Úr akkor bekopogtat a lélekhez, aki előtt felragyog az Isten-arc. Akkor az Úr Jézus ott, abban a legbelső várkastélyban – ahogy Avilai Szent Teréz gyönyörűen írja – megragadja a lelket, nem engedi elkárhozni. A lélek – megszabadulva minden földi kolonctól – ekkor már tisztán lát, szabadon lát, és így képes dönteni Jézus mellett. Jézus minden embert üdvözíteni akar, és mindenkinek megadja az elégséges kegyelmet, hogy könnyedén döntsön.

hanem az elővételezve már a hitaktusban megtörténhet. Nem kell „megvárunk” magának a biológiai halálnak a bekövetkeztét, mert halál és élet közötti igazi határvonal nem is a biológiai halálban, hanem az Élettel való együttlét-, illetve az attól való elszigetelődés választásában áll.

A Szentírás az ítélettel kapcsolatban Krisztust, az apostolokat és a szenteket is megemlíti, továbbá az utolsó ítéletről is szól. Hogyan kell ezt mégis egységben szemlélni?

Az üdvösség elé csakis maga az ember vethet gátat, tehát, ebben az értelemben Krisztus nem ítél el senkit, egyszerűen van mint a megtestesült személyes igazság. De nem egyedül, mert egész földi létezésének értelme az volt, hogy teljességet alkosson, „testet építsen” magának. Ezért, valójában a vele való találkozás az Ő testével való találkozást jelenti: a szentekkel való találkozást, akik hozzá tartoznak, akiket Mindenszentek napján ünneplünk. Ennyiben kapcsolódnak a szentek az ítélethez. És ennyiben vagyunk mi is ítélők, amennyiben Krisztus testéhez tartozunk. „Mert, meg van írva: Legyetek szentek, amint én szent vagyok...” (1Pt 1 13-25).

A katekizmus tanítása szerint, noha, az ember egyéni ítéletében az igazsághoz való viszonya rögzül,

mégis, egy utolsó ítélet szükséges ahhoz, hogy életének a világban folytatódó hatástörténetében a jó és a rossz (annak kiszemlése) mint őt meghatározó valóság, beépüljön végérvényességébe. Ez a hagyományos felfogás teljesen logikus, lépésről lépésre haladva kétségtelenül indokolt. Azon alapul, hogy az ember életében, útjaiban, döntéseiben, annak hatástörténetében kialakul és megjelenik – mintegy „megmerevedik” – létezésének alapirányultsága. Benedek pápa ezzel kapcsolatban így ír: „Az, hogy az élet egészében megjelenő döntések summájában melyik jelöli ki a végső irányt – s hogy abban minden előzmény ellenére érvényben marad-e még a készség egy utolsó mozzanata, vagy a határozott elutasítás lehatol egészen a gyökerekig – annak meghatározása egyedül Isten feladata”. De, azért a logika nem áll a szeretet fölött. Amit „tudunk”: Isten igazságos és irgalmas egyszerre, méghozzá végtelenül és felfoghatatlanul.

Az, aki a halálra mint a hitben elővételezett elveszíthetetlen életre vezető útra tekint már most (ez a boldogság definíciója), az nem keresheti a „kiskaput” vagy éppen a „nagykaput”, a „széles utat”, szűk ösvényen kell – lehet, hogy sírva – járnia.

BL

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra érkezett hazánkba Charles Maung Bo mianmari bíboros atya, akit a covid járvány „itt marasztalt” hazánkban. Ő a Ranguni Főegyházmegye érseke, és az Ázsiai Püspöki Konferencia elnöke. Szerencsés felgyógyulását követően templomunkban ő mutatta be szeptember 26-án az angol nyelvű szentmisét.

Zarándokút

Recseg a jégvártyás levél talpam alatt
Vizes nyomomba nem lép senki
Csak a kopasz ágak zörögnek – Ó, URAM!
De jó lenne már hazamenni...

M.V.

Köszönjük, és továbbra is kérjük a testvérek nagylelkű hozzájárulását templomunk működési költségeinek fedezetéhez, különös tekintettel a beköszöntő fűtési szezonra.

Plébániánk hírei

Templomunk miserendje:

Hétfő	17.00
Kedd	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök	17.00
Péntek	9.00; 17.00
Szombat	9.00; 17.00
Vasárnap	8.30; 10.00 18.00 angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk templomunkban minden nap
10 és 17 óra között

Csanád Béla egyetemi tanár, papköltő, a Hittudományi Akadémia professzora, a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének alapító elnöke lelki üdvéért, halála 25. évfordulóján gyászszertartást végez Dr. Osztie Zoltán Budapest-Belvárosi plébános, a KÉSZ korábbi- és Maklár Ákos parókus a KÉSZ jelenlegi elnöke 2021. november 25-én, csütörtökön 18:00 órakor a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15.).

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő 18.00	Felnőtt katekézis
Kedd 17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden a Szent Mihály templomban) és találkozója a Szent Kinga teremben (szeptember-május)
Szerda 14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban
Péntek 15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
Gyóntatás	Vasárnap a 10 órai szentmise alatt, illetve személyes megbeszélés szerint
Lelkigondozás	Telefonon történtő egyeztetés szerint (30 591 2601)

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap
VI. évf. 48. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Csorba Gábor
Edőhátiné Lányi Mária
Dr. Kerényi Lajos
Mészáros Zsolt Máté

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:
Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga